

ÚJTELEPI ZARÁNDOK

A KÖZÉP-EURÓPAI FATIMAI SZENTÉLY
ZARÁNDOKKÖRÉNEK FÉLÉVENTE MEGJELENŐ

KIADVÁNYA

2015. ŐSZ

LEGYEN NEKEM A TE IGÉD SZERINT

Kecskeméti piarista diákból pedagógus Maglódon, Ecsereen. Hitoktató és önkormányzati képviselő, majd Veszprémben teológushallgató. Kispap Győrben, később Budapesten, papként először püspöki titkár, majd káplán Nagykátán. Plébános Dányban, aztán prefektus Budapesten. Aztán újra lekipásztor Gödön, és 2015 augusztusától ismét a kispapok között találjuk, mint a Központi Szeminárium rektorát. Változatos helyek – falu, kisváros, nagyvárosok; egyszerűemberekéspapoktársasága; színes feladatok adminisztrációtól a papnevelésen át a közösségépítésig. És tegyük gyorsan hozzá, hogy egytől egyig megtisztelőnek érezte a feladatokat, és szívesen vállalta mindahányat. Októberi búcsúnk meghívott vendége, **Marton Zsolt** atya élete mintha a legjobb példája lenne annak, amit a zarándoklatról, mint úton levésről mondott.

-1966-ban születtem Budapesten, Maglódon nőttem föl. Hagyományos katolikus családban nevelkedtem, szüleim nem voltak mélyen vallásos emberek, de édesapám ragaszkodott hozzá, hogy katolikus nevelést kapjak, így kerültem a kecskeméti piaristákhoz gimnáziumba. Így visszagondolva, az már jelezte későbbi pályaválasztásomat, hogy milyen szívesen jártam hittanra már az általános iskolában is, és a bér málkózásom körüli időkben, nyolcadikos koromban meg is fordult a fejemben, hogy pap leszek, de ez akkoriban inkább csak amolyan romantikus elképzelés volt. Édesapám, gyakorlatias ember lévén, némiképp aggódva figyelte, hogy mennyire komolyan vettem a hitemet a piaristáknál, és amikor felvettem neki a papsággal kapcsolatos terveimet, akkor ragaszkodott hozzá, hogy először valamilyen világi szakmát tanuljak ki, így lettem először képesítés nélküli nevelő a maglódi, majd ecseri általános iskolában. Közben elvégeztem a Zsámbéki Tanítóképző Főiskolát, és diplomás pedagógusként dolgoztam tovább. A rendszerváltás első két évében voltam hitoktató Ecsereen, és önkormányzati képviselő is, Maglódon. Aztán Veszprémbé mentem, dolgoztam egy plébánián, és közben teológiára jártam, és itt vált bennem véglegessé a döntés, hogy én Istent akarom szolgálni – papként.

-A szülei mit szölkak a döntéséhez?

-Édesanyám örült neki, édesapámban éltek a klisék a papokkal kapcsolatban, és nem igazán örült eleinte a döntésemnek. Aztán amikor megismerte az elöljáróimat, találkozott jó papokkal, és látta, hogy ez nem egy börtön, hanem egy életteli közösség, ahol jól érzem magam, akkor megváltozott a véleménye. Amikor pappá szenteltek, akkor nagyon büszke lett rám, olyannyira, hogy mindenkinek akivel találkozott megemlítette: „van egy pap fiam”.

-Hogyan alakult tovább a pályája?

-A Györi Szemináriumból egy év után a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Teológiai Karán folytattam a tanulást, '98-ban szenteltek pappá Vácott. Püspöki titkárként dolgoztam egy évig, ami egy elég emberpróbáló, de nagyon megtisztelő feladat volt. Én azonban vágytam emberek közé menni, ezért püspököm Nagykátára küldött káplánnak, innen mentem egy év után Dányba plébánosnak. Dány volt az első szerelmem, azért mondom így, mert tényleg olyan ideális volt az a három év, mint a házasságban a nászút, nagyon szerettem ott lenni. Innen egy nagyon megtisztelő felkérés szólított el: a budapesti Központi Szeminárium prefektusa – tanulmányi és fegyelmi elöljárója – lettem. Öt év után visszahívtak az egyházmegyémbé, Gödre plébánosnak, és ez megint egy nagy szerelem volt. Ezt a nagyon szeretett közösséget most egy másik fontos feladatra cseréltem, ami nagyon megtisztelő, de amitől talán egy kicsit meg is szeppentem: a Központi Szeminárium rektora lettem.

-Mit csinál egy rektor?

-Vezet. Ez egy vezetői feladat: összefogni, koordinálni a részterületeket, és jó irányt mutatni, jó irányba vinni a papnevelést. Ehhez persze összhangban kell működni a kollégákkal. Van benne adminisztráció, pedagógia, és lelkigondozás is, szóval minden, amit eddig csináltam. A fő feladatomban, hogy kidolgozzunk egy jó papnevelési koncepciót, de emellett foglalkoznunk kell az Egyetemi Templom egyetemista közösségével, és az énekkarral is, a könyvtárral, és a bérlőkkel is. De a legfontosabb, hogy a kispapokat lelkipásztorokká válni segítsük.

-Mi ma a papnevelés legnagyobb kihívása? Mit kell feltétlenül megtanítani nekik?

- Hogy meg tudják hallgatni az embereket, és szóba tudjanak állni bárkivel. Hogy el tudják

fogadni az embereket, hogy ott, ahova kerülnek szó értsenek az velük: nem csak a hívőkkel, de más vallásúakkal, nem csak a templomba járókkal, hanem a nem-vallásosakkal is. Tudjuk, hogy az emberek gondjait nem a papok oldják meg, hanem Isten. Ezzel lehet talán a legjobban Isten szeretetét közvetíteni: hogy szóba állunk velük. Legyen bennük elszántság arra, hogy szeretni akarják a híveket, legyen bennük nyitottság. Tudniuk kell, hogy a pap nem egy funkcionárius, aki miséket mond, aztán bezárkózik a plébánián. A pap: pásztor, aki figyel a rábízottakra, próbál közösséget szervezni, támogatja azok létrejöttét, és részt is vesz a közösségek életében. A pap: vezető, aki nem uralkodik a rábízottakon, hanem munkatársainak tekinti őket, atyáskodás nélkül törődik velük, szereti őket, de nem hagyja hogy a fejére nőjjenek.

A pap: pásztor, aki figyel a rábízottakra, közösséget szervez, támogatja azok létrejöttét

-A Fatimai Szűzanyának szentelt templomba várjuk Önt októberben. Milyen a kapcsolata a Szűzanyával?

-A Szűzanyában leginkább az alázatát, a szerénységét tiszteltem. A Szűzanya nem ünneplerti magát, legtöbbször a háttérbe húzódik, de mégis fontos üdvösségtörténeti szerepe volt, és van most is. Hozzám ezért talán a Máriát nem annyira ünneplő lelkiség áll közel.

-Mint mondjuk a Fokoláré?

-Igen, hiszen a Fokoláré hivatalos neve Mária Műve lett. Ez a lelkiség azonban nem annyira ünnepli Máriát, inkább példaképnek tekinti, amelyre tekintve meg lehet élni az Igét.

-Hogyan került közel ehhez a mozgalomhoz, és mi tetszett meg benne Önnek?

-Élt bennem egy erős vágy, hogy olyan emberekkel legyek együtt, mint amilyen én vagyok: papokkal, akiknek nincs hagyományos értelemben vett családjuk. Közösséget kerestem, olyan barátokat, akikkel nem csak beszélgetni jövünk össze néha, hanem a lelkünkben is meg tudunk osztani valamit egymással. Ezt találtam meg a Fokoláréban, ahol ez egy életmódot is jelent. Hetente együtt töltünk fél napot-egy napot, együtt is nyaralunk. Isten Igéjének életre váltása a döntő mondanivalója, a havi életigét próbáljuk megvalósítani az életünkben, és ezt meg is szoktuk osztani egymással, hogy hogyan sikerült. És nagyon

fontos az egység: hogy egységben próbáljuk látni az életünket, megbeszélni, még ha fizikailag távol is vagyunk. A tágabb családom a Fokolaré.

-Érdemes-e, fontos-e zarándoklatra indulni?

A zarándoklat az életünket fejezi ki: az egyház Isten vándorló népe

-A zarándoklat az életünket fejezi ki, a zarándoklétünket. A II. Vatikáni zsinat ezt úgy fogalmazta meg, hogy az egyház Isten vándorló népe. Ha nem lenne vallási jelentése a zarándoklatnak, akkor is lenne értelme, hogy néha kilépjünk a megszokottból, a kényelmes életünkből. De a zarándoklatnak van lelki jelentősége is: hogy elhagyom az otthoni biztonságos környezetemet, azzal az igénnyel, hogy valami új történjen velem, lelki értelemben. Úgy gondolom, minél kevésbé gyors, és kényelmes egy zarándoklat, annál gyümölcsözőbb. A gyalogos zarándoklat a maga fáradalmaival a leginkább közvetíti az otthon-elhagyás nehézségeit, ezért számomra az a legértékesebb. A másik fontos tényező az idő, hiszen minél tovább tart odaérni, annál inkább van ideje megtörténni bennem valaminek, aminek a kedvéért elindultam.

A zarándoklatban a történések nagy része út közben történik meg velünk, amikor megérkezünk már más emberként érkezünk meg. A zarándokhelyen, ha nyitottak vagyunk, föltöltődhetünk; és a visszaút ideje is éppolyan fontos, hogy fokozatosan vissza tudjunk helyezkedni.

Sz. H. E.

RÉSZLET A FOKOLÁRÉ LELKISÉG 12 ALAPPILLÉRÉRŐL ÍRT TANULMÁNYBÓL

Mária, Isten anyja jelen volt a Mozgalomban a kezdetektől fogva. Chiara Lubich (a Mozgalom alapítója - a szerk.) többször felidézett egy olyan eseményt, ami a rettenetes bombázások idején történt, és végzetes lehetett volna. Ez a történet a Szűzanyával kapcsolatos: „Beborított bennünket és az egész óvóhelyet a por - emlékezik vissza Chiara. Amikor felálltam a földről, azt éreztem, hogy csoda történt. Körülöttem mindenki sírt, kiabált, és ekkor ezt mondtam társnőimnek: 'Nagyon éles fájdalmat éreztem lelkemben a veszély közepette, azt, hogy nem fogom tudni többé elimádkozni itt a földön azt, hogy Üdvözlégy Mária'. Akkor nem fogtam fel ezeknek a szavaknak és ennek a szenvedésnek az értelmét, de talán öntudatlanul is kifejezésre jutott ebben az a tény, hogy ha Isten kegyelméből életben maradok, akkor megdicsőíthetem Máriát ezen a Művön keresztül, ami éppen születőben volt.”

Ilyen módon nem meglepő, hogy a Fokoláre Mozgalom hivatalos neve **Mária Műve** és az sem, hogy a találkozóinkat, állandó településeinket máriapolinak hívjuk, találkozási központjainknak a neve pedig máriapoli központ.

Chiara így ír 2000-ben: „Mária ugyanúgy járt el Mozgalmunkkal, mint magával az Egyházzal: háttérben maradt, hogy előtérbe helyezze azt, hogy teret adjon annak, akit az megillet, a Fiának, aki Isten. De amikor elérkezett annak a pillanata, hogy megmutatkozzon Mozgalmunkban, mondhatjuk úgy is, hogy hivatalosan, akkor megmutatta magát, jobban mondva Isten megmutatta nekünk Őt, a nagyságát, amely arányos volt azzal, amilyen mértékben képes volt háttérben maradni. 1949-ben volt az, amikor Mária mondott nekünk valamit magáról. Ez a különleges kegyelmek éve volt, talán azt lehet mondani, hogy történetünkben a megvilágosodás időszaka. Megértettük, hogy Mária, aki mint egy kivételes és egyedi teremtmény ott van a Szentháromságban, teljes mértékben Isten igéje, Isten igéjébe öltözött. És ha az ige Isten szava, az Atya szépsége, akkor Mária, akinek a lényege volt Isten igéje, nem volt semmi más, mint Isten igéje, egy semmi máshoz nem hasonlítható szépségben tűnt fel.

IDÉN IS SZERETETTEL VÁRUNK
MINDEN ZARÁNDOKOT
TEPLŐMUNK OKTÓBERI BÚCSÚJÁRA!

VENDÉGÜNK:

MARTON ZSOLT
ATYA

A KÖZPONTI SZEMINÁRIUM REKTORA

IDEI BÚCSÚNK PROGRAMJA:
OKTÓBER 18. VASÁRNAP

9 óra: A zarándokok fogadása

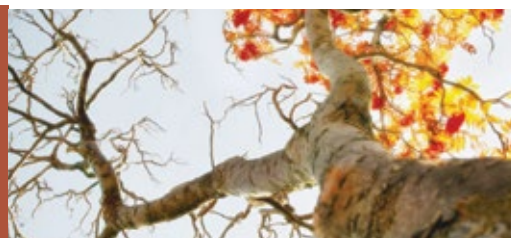
11 óra Ünnepeles rózsafüzér (Király Attila plébános)

12 óra Ünnepi Szentmise, vendég Marton Zsolt atya

Körmenet a Szűzanya feldíszített szobrával.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

(Bp. 1237 Szent László út 149 tel.: 06-30-266-3587; Megközelítés: A határ úti metró állomástól a 123- as busszal, autóval az M0-ás autótút felől az M5-ös bevezető szakaszán érdemes jönni.)

Kedves Zarándokaink!

Szeretettel várjuk szerkesztőségünkbe ima-meghallgatásait (fizikai vagy szellemi gyógyulás, megszabadulás, megtérés stb.) történeteit! Örömmel fogadjuk Fatimába tett zarándoklatuk élménybeszámolóját, és természetesen más észrevételeiket is! Leveleiket a szhedina@gmail.com email-címre, vagy plébániánk címére (Szent István Plébánia 1237 Budapest, Szent László u.149.) várjuk „Zarándoktörténet” megjelöléssel.

Közreműködésüket előre is köszönjük!

A Szerkesztők

F
E
L
H
Í
V
Á
S

ÚJTELEPI ZARÁNDOK

Impresszum

Megjelenik a Fatima Csillaga Alapítvány gondozásában.

A kiadvány a Nemzeti Együttműködési Alap támogatásával valósult meg.

Felelős kiadó: Király Attila plébános

Szerkesztők: Tamási Ferenc, Szabóné H. Edina

Hirdetések: Tamási Ferenc
Telefon: +36-20-928-9801

Cím: Szent István Plébánia
1237 Budapest Szent László u. 149.
Mobil: +36-30-266-3587

E-mail: szentistvanplebania@gmail.com
Honlap: www.fatimauszuzanya.hu

Urnafülkék

válthatók a

Fatimai Szűzanya

Templom

Altemplomában

Érdeklődni lehet a templom nyitvatartása idején a sekrestyében, illetve a +36-30-266-3587-es telefonszámon